

Setrvačnost

Dokonalá setrvačnost („neměnnost“ bez vnějšího vlivu, jak ji třeba předpokládá Newton atd.) neexistuje, ba není ani možná, a to proto, že musí být vždy založena na aktivním udržování, jehož možnosti jsou vždy nějak a něčím omezeny. Ani nejdokonaleji prováděné „udržování“ nějakého „stavu“ (či přesněji, nějaké struktury) se nevyhne (nemůže vyhnout) na jedné straně jakési „únavě“ či „stárnutí“, a na druhé straně drobným chybám, vybočením, mylným krokům. Nejlépe to sice je vidět (možno pozorovat) u živých bytostí, ale svým způsobem to můžeme zjišťovat i na nejnižších (pozorovatelných) úrovních fyzikálních. (Jedním z nejpozoruhodnějších jevů setrvačnosti je uchovávání frekvence i amplitudy kmitů záření z doby hned po „zprůhlednění“ Vesmíru, na němž je však patrna jakási „únava“ v podobě posunu tzv. reliktního záření k červenému okraji spektra. Nejtrvalejší částicí ve Vesmíru je proton, jehož poločas rozpadu mnohonásobně přesahuje dosavadní trvání Vesmíru, ale který se přece jen také tu a tam rozpadá, tj. zaniká – statisticky to lze zachytit, ale přece jen jde o individuální proces-událost.)

(Písek, 140204-1.)